

entrada en vigor desta lei se atopan acollidos á tarifa para subministracións de gas natural para a súa utilización como materia prima, establecida no punto 1.4.1 do anexo I da Orde do 30 de setembro de 1999, coas modificacións introducidas na Orde do Ministerio de Economía do 28 de maio de 2001, pola que se aproban as tarifas de gas natural como materia prima.

Disposición transitoria quinta. *Calendario de adaptación do sistema tarifario de subministración de gas natural e aplicación da subministración de último recurso.*

A partir do 1 de xullo de 2007 quedan suprimidas as tarifas do grupo 2: 2.1, 2.2 2.3 e 2.4, definidas no artigo 27, do Real decreto 949/2001, do 3 de agosto, polo que se regula o acceso de terceiros ás instalacións gasistas e se establece un sistema económico integrado do sector de gas natural.

A partir do día 1 de xaneiro de 2008 queda suprimido o sistema tarifario de gas natural, establecéndose as tarifas de último recurso a que se poderán acoller, exclusivamente, os consumidores conectados a gasodutos cuxa presión sexa menor ou igual a 4 bares, con independencia do seu consumo anual.

A partir do día 1 de xullo de 2008 só se poderán acoller á tarifa de último recurso aqueles consumidores conectados a gasodutos cuxa presión sexa menor ou igual a 4 bares e cuxo consumo anual sexa inferior a 3 GWh.

A partir do día 1 de xullo de 2009 só se poderán acoller á tarifa de último recurso aqueles consumidores conectados a gasodutos cuxa presión sexa menor ou igual a 4 bares e cuxo consumo anual sexa inferior a 2 GWh.

A partir do día 1 de xullo de 2010 só se poderán acoller á tarifa de último recurso aqueles consumidores conectados a gasodutos cuxa presión sexa menor ou igual a 4 bares e cuxo consumo anual sexa inferior a 1 GWh.

Autorízase o Goberno a modificar os límites de consumo establecidos nesta disposición transitoria, para aqueles consumidores conectados a gasodutos cuxa presión sexa menor ou igual a 4 bares, se así o recomendan as condicións de mercado.

Así mesmo, o ministro de Industria, Turismo e Comercio poderá determinar os prezos que deberán pagar aqueles consumidores que transitoriamente non dispoñan dun contrato de subministración en vigor cun comercializador.

O contido desta disposición transitoria non afecta a disposición transitoria única da Orde ministerial ECO/33/2004, do 15 de xaneiro, que continúa vixente e será de aplicación ata o 31 de decembro de 2009.

Disposición transitoria sexta. *Adaptación dos estatutos e da estrutura orgánica da sociedade ENAGAS, S. A.*

Antes de que transcorran catro meses desde a entrada en vigor desta lei, a sociedade ENAGAS, S. A. procederá á adaptación dos seus estatutos e estrutura orgánica ao disposto na disposición adicional vixésima da Lei 34/1998, do 7 de outubro, do sector de hidrocarburos sobre creación dunha unidade orgánica específica.

Os aranceis de notarios, rexistradores mercantís e da propiedade correspondentes aos actos necesarios para a adaptación á citada exixencia de separación de actividades quedarán reducidos ao 10%.

Disposición transitoria sétima. *Financiamento da Comisión Nacional de Enerxía.*

1. Ata o 1 de xaneiro de 2009, ademais do disposto no punto 2, segundo c) da disposición adicional décimo segunda da Lei 34/1998, do 7 de outubro, do sector de hidrocarburos, constituirá base imponible da taxa para o financiamento da Comisión Nacional de Enerxía, a facturación derivada da aplicación das tarifas eléctricas a que

se refire o artigo 17 de Lei 57/1997, do 27 de novembro, de sector eléctrico. Neste caso, o tipo polo que se multiplicará a base imponible para determinar a cota tributaria a ingresar na Comisión Nacional de Enerxía é de 0.069 por 100.

2. Ata o 1 de xaneiro de 2008, ademais do disposto no punto 2 terceiro b) da disposición adicional décimo segunda da Lei 34/1998, do 7 de outubro, do sector de hidrocarburos, constituirá base imponible da taxa para o financiamento da Comisión Nacional de Enerxía, a facturación total derivada da aplicación das tarifas de combustibles gasosos a que se refire o punto 2 da disposición transitoria cuarta desta disposición. Neste caso, o tipo polo que se multiplicará a base imponible para determinar a cota tributaria a ingresar na Comisión Nacional de Enerxía será o 0.061 por 100.

Disposición transitoria oitava. *Expedientes en tramitación.*

As disposicións substantivas introducidas no artigo 80 da Lei 34/1998, do 7 de outubro, do sector de hidrocarburos pola disposición vinte e tres do artigo 1 desta lei aplicaranse aos procedementos de autorización que estivesen iniciados e non resoltos expresamente no momento da entrada en vigor da citada modificación.

Disposición derogatoria única. *Derrogación normativa.*

Quedan derogadas cantas disposicións de igual ou inferior rango se opoñan ao disposto nesta lei.

Disposición derradeira primeira. *Carácter básico da lei.*

Esta lei ten carácter básico, de acordo co establecido no artigo 149.1.13.^a e 25.ª da Constitución.

Disposición derradeira segunda. *Entrada en vigor.*

Esta lei entrará en vigor o día seguinte ao da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado».

Polo tanto,
Mando a todos os españois, particulares e autoridades, que cumpran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 2 de xullo de 2007.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

12870 *LEI 13/2007, do 2 de xullo, pola que se modifica o texto refundido da Lei de ordenación e supervisión dos seguros privados, aprobado polo Real decreto legislativo 6/2004, do 29 de outubro, en materia de supervisión do reaseguro. («BOE» 158, do 3-7-2007.)*

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban todos os que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei.

PREÁMBULO

I

O reaseguro constitúe unha actividade esencial para a estabilidade do mercado asegurador xa que, ao facilitar unha ampla distribución internacional dos riscos, permite

que as entidades de seguro directo teñan unha maior capacidade de subscrición e outorguen unha maior cobertura. Neste sentido, o reaseguro constituíu tradicionalmente, xunto coa marxe de solvencia e a provisión de estabilización, un dos elementos fundamentais da solvencia dinámica das entidades aseguradoras. Tamén é clara a súa contribución á estabilidade financeira, garantindo a solidez dos mercados de seguro directo e, en xeral, do sistema financeiro.

Por iso, non é estraño que unha das primeiras normas xurídicas no campo dos seguros da entón Comunidade Económica Europea fose a Directiva 64/225/CEE do Consello, do 25 de febreiro de 1964, relativa á supresión, en materia de reaseguro e de retrocesión, das restricións ao dereito de establecemento e a libre prestación de servizos, que eliminou as restricións ao dereito de establecemento e a libre prestación de servizos por motivos de nacionalidade ou residencia do reasegurador. Porén, o alcance desta directiva foi limitado, pois non pretendeu harmonizar as disposicións nacionais en materia de regulación prudencial do reaseguro.

Polo contrario, a normativa europea sobre o seguro directo desenvolveu desde 1973 un intenso labor harmonizador, regulando con precisión o acceso e o exercicio do seguro directo na Comunidade, creando o marco xurídico no cal as entidades de seguros exercen actividades no mercado interior, na súa dobre vertente de dereito de establecemento e libre prestación de servizos. Este réxime aplícase ás entidades aseguradoras respecto de todas as súas actividades, tanto as de seguro directo como as de reaseguro aceptado; non obstante, as actividades exercidas por empresas especializadas en reaseguro non estiveron suxeitas a este réxime nin a ningún outro no ámbito da normativa comunitaria. Por iso, cada Estado membro decidiu ata agora o nivel de supervisión das entidades de reaseguros domiciliadas nel e das que actúan desde outros Estados.

Pero as diferenzas entre réximes nacionais deron lugar a algúns obstáculos no exercicio das actividades de reaseguro. A isto engadiuselle de maneira singular a incidencia da supervisión indirecta dos distintos aspectos da actividade reaseguradora por parte das autoridades competentes na supervisión das entidades de seguro directo. Estas diferenzas afloran como verdadeiros obstáculos para o desenvolvemento da actividade reaseguradora, ao ser esta unha actividade esencialmente internacional.

Para solucionar estes problemas, o Plan de acción en materia de servizos financeiros da Unión Europea identificou o reaseguro como un sector que precisaba unha actuación de nivel comunitario co fin de completar o mercado interior dos servizos financeiros. Como resultado desta iniciativa, adoptouse a Directiva 2005/68/CE do Parlamento Europeo e do Consello, do 16 de novembro de 2005, sobre o reaseguro e pola que se modifican as directivas 73/239/CEE e 92/49/CEE do Consello e as Directivas 98/78/CE e 2002/83/CE, que establece un marco de supervisión prudencial para as actividades de reaseguro na Unión Europea.

A razón desta lei é precisamente a incorporación ao dereito español dos aspectos da Directiva 2005/68/CE que requiren rango legal.

II

A Directiva 2005/68/CE segue o enfoque da lexislación comunitaria adoptada en materia de seguro directo, levando a cabo a harmonización básica para garantir o recoñecemento mutuo das autorizacións e os sistemas de supervisión prudencial, facendo así posible a concesión dunha única autorización, válida en todo o Espazo Económico Europeo, e a aplicación do principio de supervisión polo Estado membro de orixe.

Por conseguinte, o acceso á actividade de reaseguro e o seu exercicio quedan supeditados á concesión dunha

autorización administrativa única, expedida polas autoridades competentes do Estado membro en que a empresa de reaseguros teña a súa administración central, autorización que se concede logo do cumprimento das condicións de acceso que establece a directiva, en sintonía coa regulación do seguro directo, aínda que coas necesarias adaptacións. Entre estes requisitos destacan os de forma xurídica; obxecto social exclusivo, aínda que se poderán realizar operacións conexas de sociedade de carteira e outras de carácter financeiro; existencia dun programa de actividades; e cumprimento de normas en materia de vínculos estreitos, socios e dirección efectiva.

En canto ás condicións de exercicio da actividade polas entidades reaseguradoras autorizadas, a Directiva 2005/68/CE precisa os requirimentos de solidez financeira, en particular, a constitución de provisións técnicas e de reservas de estabilización suficientes, o investimento destas provisións e reservas en activos de calidade, e a obriga de dispor dunha marxe de solvencia suficiente e dun fondo de garantía mínimo. Recóllense tamén normas precisas sobre participacións significativas, cesións de carteira e outras operacións societarias.

Para unha adecuada verificación do cumprimento destes requisitos e, en xeral, para velar polo exercicio ordenado das actividades das entidades reaseguradoras, as autoridades competentes do Estado membro de orixe deben dispor dos medios de supervisión necesarios, con inclusión de medidas de intervención, de garantía da solvencia futura e de control especial, revogación, e o réxime de infraccións e sancións.

O alcance da Directiva 2005/68/CE esténdese ás entidades reaseguradoras que realizan actividades exclusivamente de reaseguro, incluíndo as denominadas entidades de reaseguro «cativas», creadas ou das que son propietarias ben empresas financeiras distintas dunha entidade de seguros ou de reaseguros ou dun grupo de entidades de seguros ou de reaseguros, ou ben unha ou varias empresas non financeiras, e cuxo obxecto é proporcionar cobertura de reaseguro exclusivamente aos riscos das empresas a que pertencen.

Polo que se refire ás entidades de seguro directo que realizan tamén actividades de reaseguro aceptado, a Directiva 2005/68/CE prevé, co fin de garantir a súa solidez financeira, que certas disposicións en materia de garantías financeiras das entidades reaseguradoras débense tamén aplicar ás actividades de reaseguro das entidades de seguro directo cando o seu volume represente unha parte significativa do conxunto das súas actividades.

A Directiva 2005/68/CE aplícase tamén ás actividades de reaseguro limitado («finite reinsurance»), para as cales se prevé que os Estados membros contén coa posibilidade de establecer disposicións específicas. A natureza especial das actividades de reaseguro limitado require o establecemento de disposicións de desenvolvemento de carácter regulamentario.

III

Na incorporación da Directiva 2005/68/CEE ao Dereito español de seguros débese ter presente que, fronte a solucións reguladoras distintas adoptadas noutros Estados da Unión Europea, a lexislación española sobre ordenación e supervisión dos seguros privados optou no seu momento por aplicar «mutatis mutandis» ás entidades reaseguradoras o réxime das entidades de seguro directo. Por iso, a transposición dun réxime comunitario de entidades reaseguradoras que segue nas súas liñas básicas a normativa de seguro directo non introduce cambios substanciais na regulación española sobre o reaseguro, contida no texto refundido da Lei de ordenación e supervisión dos seguros privados, aprobado polo Real decreto lexislativo 6/2004, do 29 de outubro, e nas súas disposicións de desenvolvemento. Máis ben, a transposición de rango

legal implica completar e sistematizar a regulación actual sobre a supervisión do reaseguro.

Sen prexuízo do anterior, existen algunhas cuestións adicionais que requiren certas precisións. Así, en canto á liquidación de entidades reaseguradoras, cuestión non harmonizada no ámbito comunitario, prevese, en liñas xerais, a aplicación do previsto para as entidades aseguradoras. Desta forma, mantense a regulación vixente canto á posibilidade de liquidación das entidades reaseguradoras españolas polo Consorcio de Compensación de Seguros, conforme o disposto no seu Estatuto Legal, aprobado polo Real decreto lexislativo 7/2004, do 29 de outubro, aínda que se introducen as modificacións pertinentes canto á recarga de liquidación, que non será de aplicación ás entidades reaseguradoras.

Nunha actividade que, como queda dito, se caracteriza pola súa dimensión internacional, o réxime aplicable ás entidades estranxeiras ten certas peculiaridades. Polo que se refire ás entidades reaseguradoras domiciliadas noutros Estados do Espazo Económico Europeo prodúcese o recoñecemento da súa actuación en España en réxime de dereito de establecemento ou de libre prestación de servizos, sen prexuízo do seu sometemento ás disposicións ditadas por razóns de interese xeral. A este recoñecemento aplícaselle, en xeral, o réxime previsto para as entidades aseguradoras europeas.

As entidades estranxeiras domiciliadas en países terceiros poden constituír sucursais conforme o que regula esta lei, en termos tamén paralelos ás sucursais das entidades aseguradoras. Agora ben, estas entidades reaseguradoras extracomunitarias non quedan sometidas á normativa española cando actúen prestando servizos desde o seu domicilio. Isto último sen prexuízo de que, conforme o artigo 49 da Directiva 2005/68/CE estas entidades reaseguradoras de países terceiros non poden ter un trato máis favorable que as reaseguradoras europeas, e sen prexuízo do que a Comisión Europea determine en materia de convenios con países terceiros en relación coas modalidades de exercicio da supervisión destas entidades.

IV

As modificacións do texto refundido da Lei de ordenación e supervisión dos seguros privados que se realizan mediante esta lei estrutúranse de forma que a regulación das entidades reaseguradoras españolas se mantén no capítulo V, «Reaseguro», do título II, «Da actividade de entidades aseguradoras españolas», mediante a regulación en cadanseu artigo de que entidades poden aceptar operacións de reaseguro, o acceso á actividade das entidades reaseguradoras españolas, as condicións para o exercicio da actividade, e a intervención e supervisión de entidades. Para as entidades reaseguradoras estranxeiras créase un capítulo III, «Da actividade de entidades reaseguradoras estranxeiras», no título III, «Da actividade en España de entidades aseguradoras estranxeiras», e régúlase con separación a actividade en España das entidades reaseguradoras domiciliadas noutros países membros do Espazo Económico Europeo, da actividade en España das entidades reaseguradoras domiciliadas en países terceiros.

Modifícanse tamén algúns artigos referentes á actividade das entidades de seguro directo, como os referentes ás provisións técnicas e ao fondo de garantía.

Incorpóranse ao texto refundido da Lei de ordenación e supervisión dos seguros privados, por constituír a súa localización máis adecuada, as precisións que sobre cesión de datos entre aseguradoras e reaseguradoras introduciu a disposición adicional novena da Lei 26/2006, de mediación. Así mesmo, prevese o modo en que se aplican as disposicións da lei ás entidades reaseguradoras que xa estivesen autorizadas antes da súa entrada en vigor.

Artigo único. *Modificación do texto refundido da Lei de ordenación e supervisión dos seguros privados, aprobado polo Real decreto lexislativo 6/2004, do 29 de outubro.*

O texto refundido da Lei de ordenación e supervisión dos seguros privados, aprobado polo Real decreto lexislativo 6/2004, do 29 de outubro, queda modificado como segue:

Un. Engádense os seguintes parágrafos ao artigo 1.3 coa redacción que segue:

«i) Reaseguro: a actividade consistente na aceptación de riscos cedidos por unha entidade aseguradora ou por outra entidade reaseguradora.

j) Entidade reaseguradora cativa: entidade reaseguradora propiedade dunha entidade non financeira, ou dunha entidade financeira que non sexa unha entidade aseguradora ou reaseguradora ou forme parte dun grupo consolidable de entidades aseguradoras ou reaseguradoras, e que ten por obxecto ofrecer cobertura de reaseguro exclusivamente para os riscos da entidade ou entidades a que pertence ou dunha ou varias entidades do grupo de que forma parte.

k) Reaseguro limitado: reaseguro en que o potencial máximo de perda explícito, expresado en termos de risco económico máximo transferido, derivado tanto dun risco de subscripción significativa como da transferencia dun risco de tempo, supera a prima durante a totalidade do período de vixencia do contrato por unha contía limitada pero significativa, xunto con, polo menos, unha das seguintes características:

1.ª Consideración explícita e material do valor temporal do diñeiro,

2.ª Disposicións contractuais que moderen o equilibrio da experiencia económica entre as partes no tempo, co fin de lograr a transferencia de risco prevista.

l) Entidade con cometido especial: entidade, teña ou non personalidade xurídica, distinta dunha empresa de seguros ou reaseguros existente, que asuma riscos de empresas de seguros ou de reaseguros e financie plenamente a súa exposición a estes riscos a través dunha emisión de débeda ou dalgún outro mecanismo de financiamento en que os dereitos de reembolso dos provedores desta débeda ou outro mecanismo de financiamento estean subordinados ás obrigas de reaseguro da dita entidade».

Dous. Engádense un novo punto 4 ao artigo 11, que queda redactado nos seguintes termos:

«4. O obxecto social das entidades reaseguradoras será exclusivamente a actividade de reaseguro e operacións conexas. Entenderase por operacións conexas a realización de estudos estatísticos ou actuariais, análise de riscos ou investigacións para os seus clientes, así como calquera outra actividade relacionada ou derivada da actividade reaseguradora.»

Tres. Modifícase o punto 2 do artigo 12, que queda redactado nos seguintes termos:

«2. A Dirección Xeral de Seguros e Fondos de Pensións comprobará os medios técnicos de que dispoñen as entidades aseguradoras que pretendan operar naqueles ramos en que a entidade se compromete á prestación dun servizo.»

Catro. O segundo parágrafo do artigo 16.1 queda redactado nos seguintes termos:

«Son provisións técnicas as de primas non consumidas, de riscos en curso, de seguros de vida, de participación nos beneficios, de prestacións, a reserva de estabilización e aquelas outras que, de acordo co regulamento de desenvolvemento desta lei, sexan necesarias co obxecto de cumprir a finalidade a que se refire o parágrafo anterior.»

Cinco. O artigo 18.1 queda redactado nos seguintes termos:

«A terceira parte da contía mínima da marxe de solvencia constitúe o fondo de garantía, que non poderá ser inferior a tres millóns douscentos mil euros para as entidades que operen nalgúns dos ramos de vida, caución, crédito e calquera dos que cubran o risco de responsabilidade civil, e a dous millóns douscentos mil euros para as restantes.

En todo caso, o fondo de garantía non poderá ser inferior a tres millóns douscentos mil euros para aquelas entidades de seguro que leven a cabo actividades de reaseguro nas cales concorran algunhas das seguintes condicións:

- a) que as primas aceptadas en reaseguro excedan un 10 por cento as súas primas totais,
- b) que as primas aceptadas en reaseguro superen 50 millóns de euros,
- c) que as provisións técnicas do reaseguro aceptado superen o 10 por cento das súas provisións técnicas totais.»

Seis. Engádese un parágrafo ao final do artigo 22.2, coa seguinte redacción:

«Se o adquirente das participacións significativas é unha entidade aseguradora, unha entidade reaseguradora, unha entidade de crédito ou unha empresa de servizos de investimento autorizada noutro Estado membro, a empresa dominante dunha destas entidades ou unha persoa física ou xurídica que controla unha destas empresas ou entidades e se, en virtude da adquisición, a entidade aseguradora na cal o adquirente pretenda adquirir tal participación queda baixo o seu control, a adquisición deberá ser obxecto da consulta previa prevista no punto 4 bis do artigo 5 desta lei.»

Sete. Engádese un novo punto 8 ao artigo 25, coa seguinte redacción:

«8. As entidades aseguradoras e reaseguradoras establecerán os seus plans de reaseguro de tal modo que os plenos de retención e prioridades correspondentes garden relación coa súa capacidade económica para o adecuado equilibrio técnico-financiero da entidade.»

Oito. O capítulo V do título II queda redactado nos seguintes termos:

«CAPÍTULO V

Reaseguro

Artigo 57. *Entidades reaseguradoras.*

1. Poderán aceptar operacións de reaseguro:

- a) As entidades reaseguradoras españolas que obtivesen a previa autorización administrativa do ministro de Economía e Facenda.
- b) As entidades aseguradoras españolas que se encontren autorizadas para a práctica do seguro directo en España, nos mesmos ramos que comprenda aquela autorización e de acordo co mesmo réxime xurídico.
- c) As entidades aseguradoras e reaseguradoras domiciliadas noutro Estado do Espazo Econó-

mico Europeo distinto de España que estean autorizadas para operar en reaseguro no Estado membro de orixe.

d) As entidades aseguradoras e reaseguradoras de países terceiros que operen no seu propio país en reaseguro, teñan ou non sucursal en España.

2. As entidades exclusivamente reaseguradoras deberán exercer a súa actividade con total separación dos tomadores de seguro e dos asegurados.

Artigo 58. *Acceso á actividade das entidades reaseguradoras españolas.*

1. O acceso á actividade das entidades reaseguradoras españolas requirirá a previa obtención de autorización do ministro de Economía e Facenda.

A autorización administrativa será válida en todo o Espazo Económico Europeo e concederáse para actividades de reaseguro de vida, actividades de reaseguro distinto do de vida, ou para todo tipo de actividades de reaseguro.

2. Serán requisitos necesarios para obter e conservar a autorización administrativa os previstos no artigo 5.2 desta lei, excepto nas alíneas g) e h), coas seguintes particularidades:

- a) Deberán adoptar a forma xurídica de sociedade anónima ou sociedade anónima europea.
- b) Limitarán o seu obxecto social á actividade reaseguradora e ás operacións conexas, de acordo co previsto no artigo 11 desta lei.
- c) Deberanse presentar e ater a un programa de actividades de acordo co previsto no artigo 12 desta lei. O programa de actividades deberá conter, polo menos, indicacións ou xustificacións relativas á natureza dos riscos que a entidade reaseguradora pretende cubrir, os tipos de acordos de reaseguro que a entidade se propoña celebrar coas cedentes, os principios reitores en materia de retrocesión e un balance de situación.
- d) O domicilio social e a administración central situaranse en España.

3. Así mesmo, serán aplicables á autorización de entidades reaseguradoras, coas particularidades antes expostas, os puntos 3, 4, 4 bis e 6 do artigo 5 desta lei, así como os puntos 2 a 5 do artigo 7 e os artigos 8 e 11 a 15 desta lei e as súas normas de desenvolvemento, entendéndose feitas ás entidades reaseguradoras as mencións a entidades aseguradoras.

4. As entidades reaseguradoras españolas que obtivesen a autorización válida en todo o Espazo Económico Europeo de acordo co disposto neste artigo, poderán exercer, nos mesmos termos da autorización concedida, as súas actividades en réxime de dereito de establecemento ou en libre prestación de servizos, sendo de aplicación o disposto nos artigos 51 e 52, primeiro parágrafo, desta lei.

5. A autorización das entidades reaseguradoras españolas determinará a súa inscrición no rexistro administrativo previsto no artigo 74 desta lei.

Artigo 58 bis. *Condicións para o exercicio da actividade reaseguradora.*

1. As entidades reaseguradoras españolas terán a obriga de constituír e manter en todo momento as provisións técnicas e a reserva de estabilización nos termos previstos no artigo 16, puntos 1 e 2 desta lei.

Así mesmo, teñen a obriga de cubrir as provisións técnicas e a reserva de estabilización con acti-

vos aptos conforme o disposto no artigo 16.5 desta lei. Os activos aptos para a cobertura das provisiones técnicas e da reserva de estabilización deberán tomar en consideración o tipo de operacións levadas a cabo pola entidade reaseguradora, en particular, o carácter, o importe e a duración dos pagamentos por sinistros esperados, co fin de garantir a suficiencia, liquidez, seguranza, calidade, rendibilidade e congruencia dos seus investimentos, cunha adecuada diversificación e dispersión.

2. Deberán dispor en todo momento dunha marxe de solvencia suficiente respecto do conxunto das súas actividades, conforme o disposto no artigo 17, puntos 2 e 5, desta lei.

3. O seu fondo de garantía non poderá ser inferior a tres millóns douscentos mil euros.

Non obstante, para as entidades reaseguradoras cativas o fondo de garantía non será inferior a un millón de euros.

As contías anteriores serán obxecto de revisión desde o 10 de decembro de 2007 co fin de ter en conta os cambios do índice europeo de prezos de consumo publicado por Eurostat, actualizándose nos importes que comunique a Comisión Europea. Para estes efectos, para facilitar o seu coñecemento e aplicación, por resolución da Dirección Xeral de Seguros e Fondos de Pensións faranse públicas estas actualizacións.

4. Estarán sometidas aos límites de distribución de excedentes e de actividades regulados no artigo 19 desta lei.

5. En materia de contabilidade deberán cumprir as normas contidas nos artigos 20 e 21 desta lei.

Os administradores das entidades reaseguradoras a que se refire este precepto están obrigados a formular, no prazo máximo de seis meses contados a partir do cerramento do exercicio social, as contas anuais, o informe de xestión e a proposta de aplicación do resultado. A xunta xeral ordinaria destas entidades, previamente convocada para o efecto, reunirse necesariamente dentro dos tres meses seguintes á data da citada formulación polos administradores para censurar a xestión social, aprobar, se é o caso, as contas do exercicio anterior e resolver sobre a aplicación do resultado.

6. Serán de aplicación ás entidades reaseguradoras a que se refire este artigo as normas sobre participacións significativas contidas no artigo 22 desta lei.

7. A cesión de carteira das entidades reaseguradoras reguladas neste artigo rexeráse polo disposto no artigo 23 e deberáse realizar entre algunha das entidades que se enumeran no artigo 57.1, ambos desta lei. A cesión poderá ser xeral de toda a carteira, de todos os contratos de reaseguro de vida ou de todos os contratos de reaseguro distinto do de vida.

Tamén se poderán realizar cesións parciais, que non inclúan todos os contratos de reaseguro de vida ou de reaseguro distinto do de vida, nos supostos que regulamentariamente se determinen.

Nas cesións de carteira que comprendan contratos subscritos en réxime de dereito de establecemento ou en réxime de libre prestación de servizos será necesario que as autoridades competentes do Estado de orixe da entidade cesionaria certifiquen que esta posúe, tendo en conta a cesión, a marxe de solvencia mínima.

A cesión de carteira poderá dar lugar á resolución dos contratos de reaseguro subscritos polas entidades aseguradoras coa reaseguradora cedente, se unha vez comunicada a cesión ás aseguradoras

afectadas pola operación, estas manifestan expresamente o seu desexo de resolver o contrato.

8. A fusión, escisión e agrupación de entidades reaseguradoras aplicaráselles as disposicións do artigo 24 desta lei tendo en conta as normas relativas á cesión de carteira de entidades reaseguradoras. Non será de aplicación ás entidades reaseguradoras o disposto no punto 1 do artigo 24.

9. Será de aplicación ás entidades reaseguradoras o disposto nos puntos 1, 4, 7 e 8 do artigo 25.

O asegurador directo poderalle comunicar ao reasegurador, sen consentimento do tomador do seguro ou asegurado, os datos que sexan estritamente necesarios para a subscrición do contrato de reaseguro, nos termos previstos no artigo 77 da Lei 50/1980, do 8 de outubro, de contrato de seguro.

A Dirección Xeral de Seguros e Fondos de Pensións poderá requirir a presentación dos modelos de contratos, primas e calquera outra documentación relacionada coa actividade reaseguradora, para controlar que respectan a normativa vixente, sen que tales requirimentos poidan ter carácter sistemático nin constituír condición previa para o exercicio da actividade reaseguradora.

10. Regulamentariamente poderanse adoptar disposicións específicas respecto dos requisitos para o exercicio de actividades de reaseguro limitado, no que se refire a:

- a) condicións obrigatorias que se deben incluír en todos os contratos subscritos;
- b) procedementos administrativos e contables sólidos, mecanismos de control interno adecuados e exixencias en materia de control de riscos;
- c) exixencias en materia contable, prudencial e de información estatística;
- d) establecemento de provisiones técnicas para garantir a súa adecuación, fiabilidade e obxectividade;
- e) investimento dos activos que cubran as provisiones técnicas co fin de garantir que tomen en consideración o tipo de operacións efectuadas pola entidade de reaseguros e, en particular, o carácter, o importe e a duración dos pagamentos por sinistros esperados para garantir a suficiencia, liquidez, seguranza, rendibilidade e congruencia dos seus activos;
- f) normas relativas ao patrimonio propio non comprometido, á contía mínima da marxe de solvencia e ao fondo mínimo de garantía que deberá manter a entidade reaseguradora en relación coas actividades de reaseguro limitado.

Artigo 58 ter. *Intervención e supervisión de entidades reaseguradoras.*

1. En materia de revogación, disolución e liquidación de entidades reaseguradoras aplicaranse os artigos 26 a 37 desta lei, salvo as alíneas c) e d) do artigo 27.1, o punto 1 do artigo 29 e o artigo 30. Así mesmo, aplicarase o artigo 14 do texto refundido do Estatuto legal do Consorcio de Compensación de Seguros, aprobado polo Real decreto lexislativo 7/2004, do 29 de outubro.

A causa de revogación da autorización administrativa pola falta de efectiva actividade recollida no artigo 26.1.b) desta lei referirase ao reaseguro de vida, ao reaseguro distinto do de vida ou ao conxunto da actividade reaseguradora, nos termos que se determinen regulamentariamente.

2. A Dirección Xeral de Seguros e Fondos de Pensións poderá adoptar sobre as entidades reaseguradoras as medidas contidas nos artigos 38 e 39 desta lei, a excepción do punto 9 deste último.

3. O réxime de infraccións e sancións será o establecido na sección quinta do capítulo terceiro deste título.

4. As entidades reaseguradoras quedan suxeitas ao control da súa actividade polo Ministerio de Economía e Facenda nos termos recollidos nos artigos 70, 71, 72, 74, 75 e 77 desta lei.»

Nove. Créase un novo capítulo III no título III, co seguinte contido:

«CAPÍTULO III

Da actividade de entidades reaseguradoras estranxeiras

Artigo 91. *Entidades reaseguradoras domiciliadas noutros países membros do Espazo Económico Europeo.*

1. As entidades reaseguradoras domiciliadas en países membros do Espazo Económico Europeo, distintos de España, que obtivesen a autorización para operar no Estado membro de orixe poderán exercer as súas actividades en España en réxime de dereito de establecemento ou de libre prestación de servizos, sen que sexa necesaria autorización administrativa nin comunicación previa.

Non obstante, se solicitan a súa inscrición no rexistro administrativo de entidades aseguradoras, deberán presentar a documentación que regulamentariamente se estableza.

2. As entidades reaseguradoras que operan en España en réxime de dereito de establecemento ou de libre prestación de servizos deberán respectar as disposicións ditadas por razóns de interese xeral e as de ordenación e supervisión que, se é o caso, resulten aplicables. Coa finalidade de comprobar este cumprimento deberán presentar nos mesmos termos que as entidades reaseguradoras españolas todos os documentos que lles exixa o Ministerio de Economía e Facenda. Para estes efectos estas entidades reaseguradoras estarán suxeitas á inspección polo Ministerio de Economía e Facenda nos termos do artigo 72 desta lei.

3. Será aplicable o previsto nos puntos 3, 4 e 5 do artigo 78, excepto a remisión ao artigo 25.5, así como o disposto nos puntos 1, 3 e 5 do artigo 80 desta lei.

4. Se unha entidade reaseguradora domiciliada noutro país membro do Espazo Económico Europeo cede a súa carteira a unha entidade aseguradora ou reaseguradora española, o Ministerio de Economía e Facenda deberá certificar, no prazo de tres meses desde a recepción da solicitude por parte da autoridade do Estado membro de orixe da entidade reaseguradora cedente, que a cesionaria dispón, tendo en conta a cesión, da marxe de solvencia necesaria. Se, transcorrido este prazo, o citado ministerio non se pronunciase ao respecto, entenderase remitida a certificación. Neste caso, cando o Estado membro de orixe da cedente autorice a cesión, o Ministerio de Economía e Facenda deberá darlle publicidade.

5. Será aplicable ás sucursais en España de entidades reaseguradoras domiciliadas noutro país membro do Espazo Económico Europeo o disposto no artigo 84 desta lei.

Artigo 92. *Entidades reaseguradoras de países terceiros.*

1. As sucursais de entidades reaseguradoras de países terceiros requirirán a previa autorización administrativa do ministro de Economía e Facenda, que se outorgará de acordo co previsto no artigo 87.1, para actividades de reaseguro de vida, activida-

des de reaseguro distinto do de vida, ou para todo tipo de actividades de reaseguro, e seralles tamén de aplicación o disposto nos puntos 3 e 4 do artigo 5 e no punto 2 do artigo 58, ambos desta lei.

2. A autorización das sucursais determinará a inscrición no rexistro administrativo previsto no artigo 74 desta lei.

3. No exercicio da súa actividade deberanse axustar ás condicións establecidas no artigo 58 bis desta lei.

As sucursais de entidades reaseguradoras domiciliadas en países terceiros seranlles de aplicación o disposto nos artigos 88 e 89 desta lei e, en caso de liquidación, non se rexerán polo disposto nos artigos 28 e seguintes.

4. A Dirección Xeral de Seguros e Fondos de Pensións informará a Comisión Europea e as autoridades competentes doutros Estados membros do Espazo Económico Europeo nos supostos establecidos no artigo 77.2 desta lei, cando afecten a entidades reaseguradoras.»

Dez. O punto 2 da disposición adicional terceira, «Colaboradores na actividade aseguradora», queda redactado nos seguintes termos:

«2. Os auditores terán a obriga de comunicar no prazo establecido na normativa reguladora de auditoría de contas á Dirección Xeral de Seguros e Fondos de Pensións calquera feito ou decisión sobre unha entidade aseguradora ou reaseguradora de que tivesen coñecemento no exercicio da súa función de auditoría practicada á mesma ou a outra entidade coa que esta entidade aseguradora ou reaseguradora teña un vínculo estreito, cando o citado feito ou decisión poida constituir unha violación grave da normativa de ordenación e supervisión dos seguros privados, ou prexudicar a continuidade do exercicio da súa actividade ou, en último termo, implicar a abstención da opinión do auditor, ou unha opinión desfavorable ou con reservas, ou impedir a emisión do informe de auditoría.»

Once. Na disposición adicional quinta «Validez da autorización administrativa en todo o Espazo Económico Europeo» engádese, ao final do seu contido actual, un parágrafo coa seguinte redacción:

«A autorización administrativa concedida a entidades reaseguradoras con anterioridade ao 10 de decembro de 2005 será válida en todo o Espazo Económico Europeo nos termos do artigo 58, na redacción dada a este pola lei pola que se modifica o texto refundido da Lei de ordenación e supervisión dos seguros privados, aprobado polo Real decreto lexislativo 6/2004, do 29 de outubro, en materia de supervisión do reaseguro.»

Doce. Engádese unha disposición adicional décimo primeira coa seguinte redacción:

«Disposición adicional décimo primeira. *Entidades con cometido especial.*

Reglamentariamente poderanse aprobar as normas que regulan a autorización administrativa e o exercicio da actividade das entidades con cometido especial a que se refire o artigo 1.3, alínea I), desta lei, que, en todo caso, deberán indicar:

- a) o ámbito da autorización;
- b) as condicións obrigatorias que se deberán incluír en todos os contratos subscritos;
- c) os requisitos de honorabilidade e cualificacións profesionais apropiadas dos seus xestores;

- d) as exixencias de idoneidade para os accionistas ou socios que posúan unha participación cualificada na entidade con cometido especial;
- e) a exixencia de procedementos administrativos e contables sólidos e de mecanismos de control interno e de xestión de riscos adecuados;
- f) as exixencias en materia contable, prudencial e de información estatística;
- g) as exixencias de solvencia destas entidades.»

Trece. Modificacións da disposición derradeira primeira, «Bases da ordenación de seguros e competencias exclusivas do Estado».

Modifícanse as seguintes referencias a preceptos que non teñen carácter de básicos, contidas no punto 1.a) da disposición derradeira primeira desta lei:

- a) a referencia ao “puntos 5 e 7 do artigo 25” substitúese polos “puntos 5, 7 e 8 do artigo 25”;
- b) suprímese a referencia ao “artigo 58”.

Disposición derogatoria.

No momento da entrada en vigor desta lei queda derogada a disposición adicional novena da Lei 26/2006, do 17 de xullo, de mediación de seguros e reaseguros privados.

Quedan derogadas igualmente tantas disposicións de igual ou inferior rango se opoñan ao disposto nesta lei.

Disposición derradeira primeira. Bases da ordenación dos seguros.

Para os efectos do disposto no artigo 149.1.11.^a e 13.ª da Constitución, as disposicións contidas nesta lei teñen a consideración de bases da ordenación dos seguros, excepto o punto cinco do artigo único.

Disposición derradeira segunda. Entrada en vigor.

Esta lei entrará en vigor o 9 de decembro de 2007.

Por tanto,

Mando a todos os españois, particulares e autoridades, que cumpran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 2 de xullo de 2007.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

12871 CORRECCIÓN de errata da Lei 11/2007, do 22 de xuño, de acceso electrónico dos cidadáns aos servizos públicos. («BOE» 158, do 3-7-2007.)

Advertida errata na publicación da Lei 11/2007, do 22 de xuño, de acceso electrónico dos cidadáns aos servizos públicos, publicada no «Boletín Oficial del Estado», suplemento número 17 en lingua galega, do 2 de xullo de 2007, procédese a efectuar a oportuna rectificación:

Na páxina 2246, segunda columna, primeiro parágrafo da epígrafe VI da exposición de motivos, onde di: «A lei estrutúrase en catro títulos», debe dicir: «A lei estrutúrase en cinco títulos».

MINISTERIO DE EDUCACIÓN E CIENCIA

12875 ORDE ECI/1957/2007, do 6 de xuño, pola que se establecen os currículos de ensinanzas de relixión católica correspondentes á educación infantil, á educación primaria e á educación secundaria obrigatoria. («BOE» 158, do 3-7-2007.)

O Acordo entre o Estado español e a Santa Sé sobre ensinanza e asuntos culturais garante que os alumnos de educación infantil, primaria e secundaria obrigatoria que así o soliciten teñan dereito a recibir ensino da relixión católica e indica que á xerarquía eclesiástica lle corresponde sinalar os contidos do devandito ensino. De conformidade co dito acordo, a disposición adicional segunda da Lei orgánica 2/2006, do 3 de maio, de educación, establece que se incluíra a relixión católica como área ou materia nos niveis educativos que corresponda, que será de oferta obrigatoria para os centros e de carácter voluntario para os alumnos.

O Real decreto 1630/2006, do 29 de decembro, polo que se establecen as ensinanzas mínimas do segundo ciclo da educación infantil, indica na súa disposición adicional que as ensinanzas de relixión se incluírán neste segundo ciclo e, con respecto á relixión católica, que o currículo do ensino será competencia da xerarquía eclesiástica.

O Real decreto 1513/2006, do 7 de decembro, polo que se establecen as ensinanzas mínimas de educación primaria, indica na súa disposición adicional primeira que as ensinanzas de relixión se incluírán nesta etapa educativa e, con respecto á relixión católica, que a determinación do currículo do ensino será competencia da xerarquía eclesiástica.

O Real decreto 1631/2006, do 29 de decembro, polo que se establecen as ensinanzas mínimas correspondentes á educación secundaria obrigatoria, indica na súa disposición adicional segunda que as ensinanzas de relixión se incluírán nesta etapa educativa e, con respecto á relixión católica, que a determinación do currículo do ensino será competencia da xerarquía eclesiástica.

De acordo cos preceptos indicados, a Conferencia Episcopal Española determinou os currículos do ensino de relixión católica correspondentes á educación infantil, á educación primaria e á educación secundaria obrigatoria.

Na súa virtude, dispoño:

Primeiro.—Os currículos do ensino de relixión católica correspondentes á educación infantil, á educación primaria e á educación secundaria obrigatoria son os que se inclúen, respectivamente, nos anexos I, II e III.

Segundo.—Correspóndelles ás administracións educativas adoptar as medidas precisas, no ámbito das súas competencias, para que os currículos se impartan nos termos en que se establecen nesta orde.

Terceiro.—Esta orde entrará en vigor o día seguinte ao da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado».

Madrid, 6 de xuño de 2007. -A ministra de Educación e Ciencia, Mercedes Cabrera Calvo-Sotelo.

ANEXO I

Educación infantil

Introdución

A formación relixiosa e moral católica pretende contribuír á formación integral do alumno, desenvolvendo